

έμεινε μόνος, ασάλευτος 'σ τόν τόπο του. 'Εκει κ' έπεσε, νεκρός όχι παραδομένος.

Τότε οι κλέφτες, αφού πήραν τήν εκδίκησή τους, τριγύρισαν τόν κακοθάνατο και κάθισαν και τονέ μοιρολογούσαν.

ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

'Απ' τó καπετανάτο τó παλιό τίποτα δέν απομένει. Πάν όλοι οι άρματωλοί, κι' ό καπετάνος πάει.

'Ένας μονάχα γλύτωσε άπ' τόν πόλεμο και τήν καταδρομή. 'Ένας, ό γέρο 'Αρματωλός. 'Ο Χάρος δέ βαρέθηκε τά χρόνια του, όσο κ' εκείνος διψούσε Τούρκους νά σκοτώσῃ.

Παρηγοριά δέ βλέπει ό γέρος πειά τριγύρω του. Βοήθεια πουθενά. Και τó ψωμί του λείπει τó ξερό, εκεί που σάν άγρίμι σέρνεται. Οι φίλοι κ' οι δικοί πειά τόν άρνήθηκαν. Και του βουνού τ'ά πάτητα, κι' αυτά τόν αποδιώχνουν.

Δυό μένουσε δρόμοι στην άπελπισιά του. Ν' αφήσῃ τά παλιά τά χώματα τ' άγαπημένα, ή νά πείσῃ και νά προσκυνήσῃ τόν πασσα - ποιός είπε τέτοιο λόγο; 'Ο άρματωλός από νού του μήτε τó βαλε!

Κάπου, έδω κ' εκεί, σάν τó θεριό γυρίζοντας, σκοτώνει όπου άπαντήσῃ κανέναν Τούρκο, όχτρά του που τόν όμωσε πριν τονέ γνωρίσῃ. 'Όμως άν μπορῃ τó μίσος του τ' άγριεμένο νά χορτάσῃ, πώς θαῦρη και τήν πείνα του νά τή γελάσῃ, που είν' άγέλαστη;

— Φάγε και πιέ, παλιαδερφέ, συμπέθερε άκριβί μου. Δικά σου και τά πρόβατα και τ' άλλα τά καλά. Μά ό πασσας πολύ μάς έσφιξε, νά ξέρης. 'Από μάς γυρεύει τή ζωή σου. Και μάς φοβέρισε προχτές με θάνατο. Κι' όρκο μάς πήρε νά σέ παραδώσουμε. Σε πίντε μέρες σκοτωμένο ή δεμένο νά σέ στείλουμε. 'Ηρθες σύγκαρα. Και πές μας πώς τόν όρκο μας νά μὴν πατήσουμε, και στην παληκαριά σου νά μὴ φανοῦμε άπιστοι.

— 'Αδέρφια, τώρα που τ' άγαθά σας χαρηκα, κ' έφαγα κ' ήπια, τώρα θί σάς πώ. Τόν όρκο σας, και στανικός άν είναι, πρέπει νά τονέ φυλάξετε. Κ' έμένα τή ζωή μου νά τή ρίξετε στή μοίρα μου. Πολύ πειά βαρυστέναξα, και μοτρα και ζωή. Και τελευταία πικρά τά καταράστηκα. Και νά τί σάς άφίνω, στερνή παραγγελιά. Φεύγω, όσο κ' ή αύγή άκόμα δέ χαράζει. Και καθώς θά με σκεπάζῃ τó

σκοτάδι - ρίχτε μου τυχερά, χωρίς νά με θεωρήτε! Γιατί και τó ψωμί που μου χαρίσατε είν' έσρό. Νά τó πατήσετε δέν πρέπει. Κ' ή προδοσιά στέν ουρανό δέ συμπαθιέται - ρίχτε μου στα τυφλά! Κι' άν με πιτύχετε, γειά και χαρά σας! 'Ο όρκος σας φυλάχτηκε. 'Αν όχι, πάλι ό όρκος σας άπάτητος.

Και τήν αύγή, τó αίμα που έδειχνε τó δρόμο, σταλαχτό, του άρματωλού του γέρου, έφερε τους χωριάτες σέ μιá πατουλιά. 'Εκει ό άρματωλός πεσμένος ήτανε.

Τ' ΑΡΜΑΤΑ

— Μάννα, τί ήταν άπόψε ή σαλαγή; Τ' άρματα του πατέρα ποιός τά πείραζε; Κάποια τρομάρα μ' έκαμε νά πεταχτώ στον ύπνο μου. Κι' άκουσα με τ' άφτιά μου νά σαλεύουν τ' άρματα. Κλέφτες θά μπήκανε στο σπίτι, μάννα.

— Πικιδί μου, σάν άπόψε πέθανε ό πατέρας σου. 'Αρρωστο, με προδοσιά τόν πιάσανε. Στα Γιάννινα τόν πήγανε ξαρμάτωτο, σάν νάτανε ραγιάς, ό Καπετάνος ό περήφανος. 'Εκει τληρὰ τονέ θανάτωσαν, τόν προδομένο. Στάθηκε παληκάρι στα μαρτύρια τά φριχτά. 'Όμως τόν πόνο τó στερνό του ποιός δέν τονέ μαντεύει; Πέθανε άδοξος, ξαρματωμένος, ό άμοιρος.

Τ' άρματά του πήρανε τόν πόνο του από κείνη τή στιγμή. Και τονέ λένε τέτοια νύχτα, σάν άπόψε. Κλαίνε, και γυρεύουν τόν άφέντη τους. 'Από τόν κάτω κόσμο άκουνε τó παράπονό του. Και φρυμάζουσε σάν άτσια, στή γνώριμη φωνή που τ' άνακράζει. Και μαλλώνουν και παλεύουνε συνατά τους, σάν θεριά, μέσ τή σκληριά τους

Παιδί μου, τ' άρματα βροντομαχούσαν, που άκουγες άπόψε. Τ' άκουγα κ' έγώ. Και περιμένο νά μου μεγαλώσῃ και ν' άναστηθῃς τρανός. Τ' άρματα νά μου φορέσῃ, που τά τρώμαζαν, οι κάμποι, τά βουνά! Και καπετάνος νά μου γένῃς ξακουστός, και του πατέρα σου τó θάνατο νά ξεγαράσῃς. Τότε θά σ' εύκηθώ. Τότε και του πατέρα σου τόν πόνο θά τόν ξελαφρώσῃ, που τόν άκούει ή γῆ στα στήθια της και τρέμει. Που τόν άκούει και σπαραξουν τ' άρματα.

Τότε και τ' άρματα τó βροντομάχημά τους θά τó πάψουν. Και θά χαρούνε γύρω στο κορμί σου, άνάλαφρα.

- Μάννα, φοβάρμαι...
- Τι φοβάς' έσύ, του Καπετάνου γιει;

— Φοβάρμαι τ' άρματά του!
— Κάλλιο νά σ' έβλεπα νεκρό! Πικιδί άνάξιο του πατέρα σου! Τ' άρματά του νά σέ φάνε!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ*)

Κατά τά 1898 τó δυνάμωμα του ποιητικού άερα στην 'Αθήνα δείχνεται πύς χειροπιαστά. Περιεργό πώς τó δυνάμωμα τούτο, αφού έρχισε νά φανερώναται μέσά στή φιλολογική 'Εστία του Δρόσινη, ξεχωρίζεται χαρακτηριστικώτατα μέσα στην 'Ατέχνη. Τó λιγόζωο περιοδικό που χαράζει σημαντικό σταθμό τῆς διανοητικής μας ιστορίας. Περιεργό, είπα, γιατί είναι τó φύλλο που τó ψάλανε τόν αναβαλλόμενο και σέ βάρος του πλέξαν τις πύδ άνοστες έξυπνάδες οι άθηναϊκές έφημερίδες, και πίσω από κείνες, κι όλη ή νοικοκυρωσύνη. 'Όμως οι έφημερίδες σχεδόν ποτέ δέν μπορέσανε - κ' έδω κι άλλου - νά τήν ανακαλύψουν και νά τήν τιμήσουν τή δημιουργική άλήθεια. Και οι έφημερίδες και άλλοι άκόμα κύκλοι, και οι σοβαρώτεροι, ύστερα και άργά μνρίζονται τί τρέχει ποτέ στην ώρα του. Πάσοι τήν προσκυ άν τήν άλήθεια σάν πάλιωσε, κ' εκεί που πκει νά γίνῃ ψέμα! Μέσα στην 'Ατέχνη, άνάμεσα σέ νέα λεβέντικα κοντύλια, σάν εκείνα του επαναστατικού, του άπλαστου, με βαθυστόχαστου Καμπύση, σάν του γαληνού Πιχύλου του Νιρβανα (είναι ό γιατρός Πέτρος 'Αποστολίδης), σάν του Βλαχογιάννη, σάν του Μαλακάση, σάν του Θεοτόκη, σάν του Καλοσγούρου, σάν του Μαβίλη, σάν των Πασαγιάννηδων (περιορίζομαι στα πεταχτά νά τους αναφέρω για τους στίχους τους μονάχα έδω τεχνίτες που καθίνας τους άξίζει ξεχωριστή μελέτη), νά τρεῖς ποιητές μάς πρωτοφάνταστης χάρις: από δώ ό πλαστικός και σοφός νεοαλεξανδρινός Γρυπάρης, από κει ό μουσικός, και σάν άύλο δρσσοστάλαχτο στοιχείο, Πέτρος Βασιλικός, (ό Κ. Κατζόπουλος) και στή μέση ό Λάμπρος Παρφόρας (Δημήτριος Σύψωμος) πύς άπλός και στή μορφή του πύς μετρημένος από τόν πρώτο, πύς συγκρατητός από τó δεύτερο στο λυρικό μεθύσι του: όμως κάτι παρθενικό και σάν εύγενικότερο. Και από τά 1898 ίσα με τά 1908 και άν κάμουμε νά κοιτάξουμε γύρω μας (όσο κι άν είναι τó κοίτημα πολύ δύσκολο κάθε φορά που τά πράματα που κοιτάμε βρίσκονται πολύ κοντά, και λείπει τó κάποιο μάκρμα που βοηθῃ τó κα-

*) 'Η άρχή στο 317 φύλλο.

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΣ

ΣΤΟΝ ΚΑΒΟ*)

Τά παιδιά είχανε πάρει ψωμιά, τυρί, αύγά βραττά, σαλάμι, ντομάτες, φρούτα και κρασί. 'Η Μαριώ έκανε μιá σαλάτα με ντομάτα κρεμμύδι και αύγά, γέμισε μιá χιλιάρα κρασί, πύ τή νταμιτζάνα, κ' έστρωσε σά νοικοκυρά τó τραπέζι, μὴν άφίνοντας τó μπάρμπα της νά κάνῃ τίποτες. Στρογγυλοκάτσανε όλοι τους με μιá πείνα διαολεμένη, που δέ βλέπανε τή μύτη τους! Τά μπαρμπουνάκια, όμορφοψημένα, με τή σάλτσα, κι ό βασιλιάς θά τά ζήλευε! 'Ανοίξανε και κάτι στρείδια, μεγάλα μεγάλα και γεμάτ' αύγά, που είτανε τρέλλα. Τó

*) 'Η άρχή του στέν αριθ. 308.

κρασάκι, διαλεμένο πύ τόν Κώστα, σπιθοβολούσε κι άνανε, φέρνοντας στο κέρι με τó καντάρι. Σε λίγο έφαγ' ή μύγα σίδερο!

— Στην ύγια του καπετάνιου! - είπε πρώτος ό Γιάννης, σηκώνοντας τó ποτήρι του.

Στήν ύγια του! Πάντα με τó καλό! φωνάξαν όλοι τσουγγρίζοντας

— Κώστα για, τ' λόου σου, μὴν πολυπίνεις γιατί θάχῃς πάλε κλάψες - είπ' ό γέρω Στρατής στον καπετάνιο, τραβώντας ό ποτήρι του.

— Βρέ άμε στην όργή! π' θά με βάνῃς σέ θεογνωσία...

— 'Αμ τó ξέρς για τó ντέρι σ'! τί πάς με τó ζόρ' στα στραβά νά χαντακουθῃς!

— Σκασμός!

— Δέν κραινώ. Άρα μάρα!

— Στην ύγια σας, παιδιά, καλή προκοπή νά σάς δώσῃ ό Θεός!

— Φχαριστούμε, καπετάνιε, στην ύγια σου!

— 'Από τήν 'Αθήνα είσαστε, βρέ παιδιά!

— 'Εγώ είμαι από τήν Πόλη, τάποκρίθηκε ό Γιάννης.

— 'Ε! μωρέ καημένα νιάτα! 'Εκανα κάμποσα ταξίδια στην Πόλη, σάν είχα τó καράβι

μου... 'Αστα τώρα, ζέχαστα!.. Βρέ Μαριώ, στην ύγια σου! καλή μοίρα νάχῃς, παιδί μου...

— Στην ύγια τῆς Μαριώς! 'Ασπρο πάτο, Μαριώ, μὴν ντρέπεται!

— 'Αμ δέν μπορώ πύ νά πύω κι άλλο, έρχισα και ντραλίζομαι...

— 'Ελα τώρα, Μαριώ, νά μάς πῆς και κανένα τραγουδάκι, πύ κείνα τά λεβέντικα που ζέρεις... ελα πές τó για τó χατήρι του καπετάνιου.

— 'Αμ δέν μπορώ νά τραγδάω μοναχή μ'... Πέστε και σεις κένα τραγούδι, νά πώ και γώ ύστερις τó δικό μ'...

— 'Ελα τώρα, Μαριώ, κι άστα αυτά! κανείς δέ σου παραβγάνει στο τραγούδι!

— Πανάθεμά σε, ζουρλή τ' κρατά - μουρμούρις' ό Στρατής - άρη 'Ολα γίνῃνες κι άρχινῃς όπου πάς τó τραγούδ'!

— Μπρός, Μαριώ! 'Αστονα τόν μπάρμπα σου, δέν ζέρει τί λεί...

'Η Μαριώ δέν ήθελε κι άλλα παρακάλια' σηκωσε τά μαλλιά της, που τῆς πέφτανε μπρός στα μάτια της, ξερόβηξε κι άρχισε νά τραγουδάῃ με κέρι, γλυκα, γλυκα, όσο ποτές δέν τήν άκούσανε:

θαρότερο εξαγνάντεμά τους από πάνου ως κάτω), βλέπουμε... τίποτε δεν καλεθλέπουμε. Οί ποιητές μας είναι σαν ακριβοθώρητοι και σε μισόκοσμοι, και δεν προκαλούνε τις ματιές του κόσμου, και δεν ξεχωρίζουν. Δε βλέπουμε ακούμε. Σί καιρό που λίγο λίγο δυναμώνει η Ποίηση και πιο λαγαρισμένο τρέχει το νερό της, ο λεγόμενος κόσμος για λόγους που παρακάτω θα γυρίσω, — στέκεται μπροστά της ή με το αδιάφορο τήν ξεγνοιασιά ή με το πολέμιου τήν καταφρόνια, τα τραγούδια της δεν μπορεί να βρίσκουν καταφυγή παρά μόνο σε άρια βιβλία λιγοδιάβατα και σε στραβοκοιτασμένα φύλλα άνταρτικά. Τάχα τα ξέρε; ο κόσμος, καθώς θάξίζε το "Εθνος ολόκληρο να τα γνωρίζη, το βιβλίο "Της Ζωής" και τήν "Αργώ" του άγνωστου ποιητή Πίτρου Βλαστού; ("Ερμους ως τα τώρα το φιλολογικό τόνος του) Τόνοσα με μίαν άντρίκειαν ένεργεια τήν άνειροφάνταστη κι από τα χρώματα της ιδεολογίας και της καρδιάς τρεμόβεγγη ποίησή του Τήν ποίησή μας; θά τή βρούμε τώρα τελευταία μέσα στις σελίδες του "Νουμά" ξανάζωντανεμένη, στοργυλεμένη, σε μιά γλώσσα δουλεμένη τεχνικά, να κυνηγά το φώς, Μούσα νεοκλασσική, να τήν πούμε, με το Βουτιεριδην, και με το Δημητριάδη, (ο Ρήγας Γκόλφης) μιά Μούσα διωριμένη αυτή μιά μέρα να μας προσφέρει το κανονικώτατα ρυθμισμένο τραγούδι της άπάνου αστής Ρούμελης τή λύρα τήν πηλλυκαρίσια, σαν ένα ποτήρι δλόδροσο νερό που μονορρούφι πίνεται και που άνσταίνεται, φερμένο από τήν καρδιά της Ρούμελης. Μούσα, ποιος ξέρε; άν είναι αυτή διωρισμένη να παντρέψη το μοναξιώτικο τόνειρο με τή ζωή που μέσα στον κόσμο με τον κόσμο ένεργει! Και παρεκεί σε άλλα φύλλα, σαν τα "Παναθηναϊκα", σαν το "Περιδικόν μας" του Βώκου, σαν τον "Ακρίτα", βγαλμένο από το νέο Σκίπη με τήν πλούσια φαντασία και τή γλώσσα και με μιά λυρικήν όρμη άξιοπαρτήρητη, άλλοι ποιητές, ο Καμπανης, ο Μάρκος Αγγέλης, ο Άγγελος Σικελιανός, και μιά ποιήτρια, ή Αίμυλια Κούρτελη, ίσως ή μόνη ποιήτρια που θάξίξη να σημειωθή εδώ, κι ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου με τον κοκατιστό του στίχο, ίσα δλόισα από τή γραμμή του Μαρκοφ, που και σ' αυτό το δημοσιογραφικό χρονογράφημα έδωκε φτερά μίς ευγενικής τέχνης. Και τέλος οι νεώτατοι έεροφάντες της "Ηγυσσός, διαλεγτή δεκάδα, που, μολονότι διαφέρουν κάμποσον ο ένας από τον άλλο και σε σκαλοπάτια διαφορετικά στέκονται, προτιμώ

τώρα, άντι να τους ξεχωρίσω με τα όνόματά τους, έτσι να τους αναφέρω συντροφικά. Πρώτα κι άπ' όλα, ή Ποίηση με δίχως όνομα κανένα: ύστερα έρχονται οι ποιητές. Η ζωή της πάντ' αρχαίας και τόσο νέας "Αθηναίας παρθένας λιγοστή στάθηκε και στο δεύτερο της ξανάδομα: μιά πάντ' άρκετή για να δείξη πως υπάρχει μιά πηγή πλουσιοπάροχη, που φτάνει γνωστικά και τεχνικά να μοιραστή στα λογής περιβόλια για τα όρητικά ταναβρύσματα, για τα ποτίσματα τα ήσυχα.)

Τάχα ή νέα μας ποίηση έδειξεν όλη της τή δύναμη και άνθισμα' όλα της τα λουλούδια; Κάθε άλλο. Πιο πολλά υπόσχεται, παρ' όσα δίνει. Της λείπει μίαν άνεση, ένα, πλούτος, ένα δείξιμο συγκρατητό, ένα άκοπο κι άδιάκοπο περπάτημα προς κάποιον σημάδι: της λείπει μιά δύναμη τελειωτικά κ' έπιβλητικά δημιουργική. "Έχει τήν όμορφιά του ροδοσύμφου: της χρειάζεται και ή χάρη του καλορριζωτου δέντρου. Να πατήσει στερεώτερα στη γή το πόδι, αφήση στη ζωή τέχνηρια της πιο βαθιά. Να συγκινήθη όχι μονάχα άπ' όλα της της καρδιάς τα αίσθήματα, μα κι άπ' όλες τις ιδέες, να τα καταλάβη, να τα μελετήσει, και να τάγκαλιάση τα μεγαλα τα προβλήματα της: έπιστήμης, της φιλοσοφίας, της κοινωνίας, της ιστορίας, της φύσης, της ήθικης. Να πάρη παραδείγματα κι από τήν παγκόσμια ποίηση, και πρώτ' άπ' όλα από τους αρχαίους μας, τους πάντα νέους, σε ό,τι αξιωματικό δείχνουν. "Έχει τήν άνάγκη, μίς Νίκης άφτέρωτης, θυγατέρας του Πολέμου του φτερωτού. Λάγγεμα ή ματιά της. "Ας ύψωση το χέρι της προς κάποιον σάλεμα ήρωικό. Πολύ προχώρησε στη γλώσσα: ή προκοπή της λιγότερη στη μετρική, σε λογής λεπτομέρειες. Οί λεγόμενες ποιητικές άδειες, για τους τεμπέληδες και για τους μέτριους. Ο μεγάλος ποιητής της "Ιταλίας, ο Καρνούτσος, άνάμεσα σε άλλα, δούλεψε για το ποιητικό ξανάνθισμα της πατρίδας του κάνοντας και τό'στίχο, με τή γλώσσα του, με το μέτρο του και με το πικνωμα του αριότοκρατικότερο — να πούμε — και δυσκολοπλησίαστο από τους κάθε λογής ριμαδόρους. Η ποίηση των νέων, μαρ

γαριταρόγλωμη, όπαλλένια. Αίμα γυρεύει ροδοκόκκινο. Και γυμναστική στον άνοιχτόν άέρα.

Το ροδοκόκκινο αίμα τούτο ρέει μέσα στο έργο ενός ποιητή που μήτε στα είκοσι του χρόνια βρίσκεται πιά, μήτε που φαίνεται πως άγάπησε πολύ κι από τα νιάτα του τα ταξίδια στα γαλανά του άπέραντου "Όμως όσο είναι ώριμασμένα τα χρόνια του, άλλο τόσο ώριμασμένη και ή Τέχνη του. Είναι ο "Έλληνοιστής — ποιητής Παλλης. "Άλλοι έχετε λούνη, στα πολύχη πιάννα ή στις αϊθεροχόρδες άρπες, τα κομμάτια τους: εκείνος με τον ταμπουρά του παίζει τή μετρημένη μουσική του, στην έντέλεια. Είπα για το Λασκαράτο παραπάνου πως σφύριζε κοροϊδευτικά. Ο Παλλης κράτησε κόπανο. Οπλο πολύ επικίνδυνον. "Ένας είναι από κείνους που — δε θέλω τώρα να πω άν παρατολμα ή στοχαστικά — δούλεψε για να ξανάψη φεβερώτατος και άπ' άκρη σ' άκρη του ρωμαϊκού ο πόλεμος που πολεμά, από αιώνες τώρα, ο αιώνιος Λογιώτατος με τον αιώνιο Ποιητή. Και στα μάτια του αποδασκαλισμένου κόσμου δε βρίσκεται χάρη το φυσικό, τεχνικό, κ' έλληνικό τραγούδι του Παλλη, μήτε ή "Ιλιάδα του, άριστοόργημα μεταφορκατικής τέχνης, στη φράση και στο στίχο, άξια βραβειωμένα από τους σοφούς Γάλλους του "Αυλλόγου για τήν προκοπή των "Έλληνοικών γραμμάτων: στα Παρίσια, με το μεγάλο βραβείο του Ζωγράφου.")

*; Ο σεβαστός καθηγητής κ. Χατζιδάκις, ένας από κείνους που με τήν έπιστημονική τους είδασκαλία γίναν, άφορμή να διαλυθούν πολλές πρόληψεις εναντίον της δημοτικής, από τήν άλλη τή μεριά στέκεται στην πρώτη γραμμή άρχηγός τυφλώτατος πολέμου εναντίον των έπαίδων άκείνων και των έργων της δημοτικής που άξίζουνη τιμή και στεφάνους. Περίεργο ψυχολογικό πρόβλημα. Δέν είν' εδώ ή ώρα του για να το ψάξω κ' έγώ. Παρατηρώ μονάχα πως ο κ. Χατζιδάκις άνάμεσα στις λογής κατηγορίες εναντίον των καταραμένων μαλλιαρών, κατάγγειλ' εκείνους πως άφορμή σταθήκανε να σιγαθή ο κόσμος και τήν ποίηση, γιατί τάχα γράφουνη στίχους που ο κόσμος δέν τους άνάγει. Δέν τους διαβάζει, και που του κάνονται στο στόμαχι. Τέτοια κατάκριση, ετοι... Χατζιδάκις δέν έχει σημασία καμία: φέρτε μας παραδείγματα και δείχτε μας χειροπιαστά τα κρίματα, για να τα συζητήσουμε. "Όμως και γενικά, θά μπορούσε κανείς να στοχαστή, πως ή νέα μας ποίηση, κατά το όδρομο που πήρε, δυσκολώτατο, άν όχι και αδύνατο, είναι να εύχαριστή, πρώτα κι άπ' όλα — όπως συμβαίνει παντού — όλον τον κόσμο: ύστερα, ή νέα μας ποίηση, επαναστατική, καθώς είναι και χειροπιαστή, έχει πιά παιγνιόδακι του ασλονοί. μα βρεμμένη, μεγαλωμένη, μελετητική, και στην απλότητά της άκομα κάπως δει

Μου φέρανε μιά προξενιά
να πάρω γέρον άντρα
άραδά τα καράβια του
και στέργα τα φλωριά του!
— Για πέσμου το, κόρη, το ναι
διαμάντια να σε δάνω,
να σε θωρούν στην έκκλησιά
σαν οδρανό με τίστρα!
— Δε θέλω τα καράβια σου,
δε θέλω τα φλωριά σου!
δε γίνουμαι "Αμυγδαλιά
π' άνθίζει το Φλεβάρη!
Θέλω το νιδ το χορευτή,
με τή λυγή τή μέση,
πούχει τή φλόγα στη ματιά
τή γλώσσα του στα χείλι!

— Για σου, Μαριώ άθνατη!
— Καλά έκανες, μωρή, κ' έδωσες του γέρον
τα παπούσια... "Όχι, παίζουμε!
— "Όχι, όχ! καημένη!
— Τί έπαθες, καπετάνιε;
— Τήν πίστη και το νόμο της κεινης της πρώ-
της... όμορφη, όμορφη, πρόμο: κ' έ λιγάκι της Μα-

ριώς... πανάθεμά τη... όχ! μωρέ παιδιά, βάλτε
μου λιγάκι άκόμα, γιώμισ το!
— Μην του βάνς, στο Θείο σ' μην του βάνς!
φώναζ' ο γέρο Στρατής κι άραζε το ποτήρι πό τα
χέρια του Κώστα μα ο καπετάνιος έγινε θερίο!
— Βρε πάς στην κατάρα, Στρατή, ή θές να σε
πετάξω στη θάλασσα; Βάλτε μου, βρε παιδιά, να
πιώ! Μπα!
Σί λίγο ο καπετάνιος κινρίνησε σαν κερύ, γυ-
λίσανε τα μάτια του, άγρίσανε, και μελάνισσε
τάχειλι του, σαν του πνιγμένου τρέμανε τα χέρια
του και το κεφάλι σιγοκουνίστανε μπρός και πίσω,
σα νάλεγε ναι και όχι. Τα παιδιά τον κοιτάζανε
φοβισμένα.
— "Αστε τον είπ' ο γέρο Στρατής — σαν πιη
κρασί έτσι γίνεται! Τόν πιάν' το μεράκι και θυμά-
ται τις γυναίκες του και κλαίει... κοτζάμ' λυκος
έκει κλαίει και δέρνεται!..

Ο καπετάνιος σούρωσε τα χείλια του, έτριψε
τα σβύμενα του μάτια κι άρχισε να παρκαμιάη
κλαίοντας:
— Τί της έφταιγα της άτιμης, ε; μωρέ τί της
έφταιγα; Δέν είχε τα καλά της, δέν είχε... θυμά-
σαι, μωρέ, το κόκκινο φουστάνι: το μεταξωτό... τα

δαχτυλίδια, πό τή Μαρσίλλια...! "Όχι!...
άλλοι σε μένα!
— "Αστε τον! Θά ξεράσ' σε λίγο, θα γυρ' να
τουδν πάρ' λιγούλι, κ' έσο' για θάν τ' περασ'!...
Μεράκι τόχει!
Ο καπετάνιος άρχισε να γυριεύη, κοκκίνισε τώρα
και σήκωσε τις γροθιές, σα νάθελ να χτυπήση κά-
ποιον που μπρός του φανταζότανε, και για καλό
και για κακό πήρ' ο γέρο Στρατής από κοντά του
τσανάκια και ποτήρια...
— "Εφυγες, μωρή, έφυγες... τικρόρα!.. κλει-
μένη και... κερατάς... γώ, μωρέ, κερατάς!.. Πού θά
μου πάς, που θά μου πάς, πεζιδέγικισα!.. Θά σε
βρω, μωρή, θά σε βρω, στην άκρη του κόσμου θά
σε βρω... νά! νά! όχ!..
Σηκώθηκε με βία, τρίκλισε κένα δυο πατή-
ματα και γκρεμοστακίστηκε παρέκει, σκούζοντας
τώρα σαν τρελλός και μουγγίζοντας.
— "Όχι! μαννούλα μ' ό δ! "Έφυγε ή σκρόφα,
τήν πήρε ο Μαλτέζος, ο άτιμος... ο Μαλτέζος τήν
πήρε!.. Βασιλικούλα μου, χρυσή μου γυναίκα, γυναί-
κούλα μου!... Συ δέν της μοιάζεις της άλλης, ε;
σ' είπα το κα... μάρι μου, ή νακο... κυ... ρά μου!...
Τί σπίθες είν' αυτές, τί σπίθες... Τ' έχει, μωρέ,

B'.

Στὴ μοῖρα ἔλαχε τῆς νέας Ἑλληνικῆς Ποίησης πόλεμος ἀπαιτος λυσσασμένος με τὸν πιὸ ἀπιστο, καὶ τὸν πιὸ ἐπικίντυνον ὄχτρο τῆς με τὸ Λογιωτατισμὸ. Κανένα ἔθνος πολιτισμένο δὲ ζῆ χωρὶς τοῦ Λόγου τάνθια, καὶ τάνθια τὰ χιλιάρικα τοῦτα δὲ Λογιωτατισμὸς γυρεύει νὰ τὰ ποδοπατήσῃ, καὶ μετὰ τὰ μέσα τὰ πιὸ ἀνήθικα ἔτσι, σὰν ἀπὸ τὸ φυσικὸ του, δράκοντας πού τρέφεται καταπίνοντας τὶς βασιλοπούλες.

Ἀπὸ τὰ 1850 ὡς τὰ 1860 δούλεψε στὸ Ἐθνικὸ Πανεπιστήμιον ὁ πρῶτος ποιητικὸς διαγωνισμὸς, ἰδρυμένος ἀπὸ τὸν ἑθνογενῆ Ρῥῆλν. Ὅρος ρητὴς τοῦ διαγωνισμοῦ, βαλμένος ἀπὸ τὸν ἀγωνοθέτη : δὲ βραβεύονται ποιήματα γραμμένα στὴ δημοτικὴ γλῶσσα ! Ἄν μὴν εἶσαι ποτε δεκτὸς εἰς τὰ ποιητικὰ διαγωνίσματα—ἔγραφε στὰ 1877 πρὸς τὸ φίλον του Ροῖδην ὁ μεγάλος μας Βαλαωρίτης, — νὰ σὲ προπηλακίζουσι αἰώνως, νὰ σὲ χλευάζουσι, ὡς ὁ Α. Σούτσος ἐτόλμα νὰ χλευάζῃ τὸν Σολωμόν ! Ὁ Λογιωτατισμὸς ! αὐτὸς κατέφαγε καὶ τοὺς ὠραίους ποιητικούς χρόνους τοῦ Ζαλοκώστα, καὶ τοῦ Παράσχου καὶ τοῦ Τανταλίδου καὶ πολλῶν ἄλλων, οἵτινες βεβαίως θὰ ἦσαν σήμερον τὸ κόσμημα καὶ τὸ ἀγλάισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρνασσοῦ. ἂν περιφρονούντες τῶν γραμματικῶν τὰς μωρὰς ἀξιώσεις, ἐπεδίδοντο εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ δημοτικοῦ πλούτου καὶ περιέβαλλον τὰς ιδέας τῶν διὰ τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ αἵματος τοῦ ζῶντος Ἑλληνισμοῦ ἀντὶ τῶν σαθάνων κόσμου παλαιῦ, σαρακοφαγωμένου, καταρρέοντος. — Ἡ τυραννία αὕτη τοῦ λογιωτατισμοῦ ἐπνίξε τὴν ποίησιν ἐν Ἑλλάδι... Ὁμοίως καὶ μετὰ τοὺς ἀπαγορευτικούς φράχτες δὲ λείπανε γενναῖοι ποιητὲς πού στέλλαν τὰ ἔργα τους γιὰ τὸ Ρῥῆλνιο στὴ δημοτικὴ, καὶ κριτὲς κλασσικιστῶν πού τοὺς δίνανε τὴν πρώτη θέσιν, καὶ τὰ ξεχωρίζαν ὅσο κι ἂν δὲν μπορούσαν καὶ νὰ τὰ κατανοήσουν στὸ ἑλληνοεὐρωπαϊκὸν ἀπὸ τὰ 1860 ἕως οὐρανίου. Οἱ δῆρονες μοιρᾶζονται οἱ πατέρες παιδιῶν πού ἡ γενεὴν αὐτῶν ψεύονται ἔφατα μὴνίτικα. Ὁμοίως τὸ ξεμύτισμα ἔργου ὑποφερτοῦ. Ἡ πολιτικὴ ἐπανάστασις τοῦ 62, καθὼς εἶταν κάπως ἀμφίβουλη στὴν ἠθικὴ τῆς καὶ κα

τόσο ἀπλή, φυσικὰ νὰ στενοχωρῆ τρεῖς τάξεις ἀνθρώπων : τοὺς νεωτέρους πού εἶναι συντηρητικοί, τοὺς πεζοῦς, πού δὲ νοιώθουν ἀπὸ ποίηση, καὶ τοὺς ἀδιάφορους, πού καρφὶ γιὰ τίποτε δὲν τοὺς καίγεται.

ἡ γυναίκα καὶ ἀγκομαχᾷ : Για-τρό .. γιατρό, μωρέ ! .. χάνεται, πεθαίνει ! Γυναίκα μου, γυναίκουλά μου !... Τί σπῖθος εἶν' αὐτίς... ὄχ, ὄχ ! φεῖδια ! Παναγία μου ! ποτικίκα, σκορπιό, φειδισαα !

Τὸ γλῆντι πολὺ ἄσκημα τέλιωνε. Ὁ καπετάνιος δέρνουνταν σὲ σπασμούς, βλέποντας χίλια δυὸ πράγματα καὶ ἄλλα τῶν ἄλλων ἀκούγοντας· εἶχε τὴν τρέλλα πού μπορεῖ νὰ πῆθῃ κάθε μεθύστακας· τὸν κρατοῦσαν μετὰ τὸ ζόρι, μὴν τοὺς φύγῃ, καὶ ὁ στρατῆς, ποῦξερε τίς συνήθειες του, τὸν πότισε νερό μετὰ στάχτη, γιὰ νὰ ξεράσῃ τὸ κρασί πού τὸν τάραιζε. Σὲ λίγο πάψαν οἱ δαρμοί, τὰ παραμιλήματα καὶ ἔπεσε σὲ ὕπνον βαθύ, ροχαλιζοντας. Τὸν σκεπάσανε μετὰ μιὰ κουβέρτα καὶ βγήκαν ἔξω νὰ πάρουνε λίγο ἀγέρα.

— Ἀλήθεια, κύρ Στρατῆ, δυὸ γυναῖκες πῆρ' ὁ καπετάνιος ;

— Ἄμ δυὸ λέν πὼς πῆρ' ὁ μαῦρος· τὴ μιὰ τοῦ τὴν κλιέσαν καὶ ἔφυγε στὴ Φραγγιά, στοῦ διαόλ' τὴ μάνα ! Ἰστέρη πῆρε μιὰ νοικοκυρούλα, καλὴ καὶ παινεμέν' μ' ἄτυχη ! Περνοῦνε δυὸ χρόνια πὸ τὸ γάμο, πάει τὸνα καράβι του ! Περνοῦν ἄλλα δυὸ, χάν' καὶ τῆλλο ! Κοτζᾶμ καπετάνιος ἔμνε φτωχός, μεροδούλ' μεροφάγι ! Σάματις αὐτὸ δὲν τοῦφτανε

ληττέρεψη δὲν ἔφερε στὴ βουλευτοκρατούμενη Πολιτεία, ἔτσι δὲν τὴν καλλητέρεψε καὶ τὴν Πολιτεία τῆς Φαντασίας. Καὶ ὁμοίως ἕνας πολιτικὸς μὲ καὶ ποιητῆς, ὁ Βαλαωρίτης, ὁμοίως ἔξω ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῆς πολιτικῆς, μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, καὶ ἔκτοτα πιὸ μακριὰ ἀπὸ τοὺς Βουτσινάους, ζῶντας μετὰ τὴ ζωὴ καὶ μιλῶντας καὶ γράφοντας μετὰ τὴ γλῶσσα τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀγράμματος λαοῦ, μᾶς ἔδωκε στὰ 1867 τὸ Διάκονο, τὸ μέγα ἔργο πού κρατιέται ἐπάνω ἀπ' ὅλα καὶ πού δὲν προξένησε τότε τὴν ἐντύπωσιν πού τοῦ ἔβριζε στοὺς ὑπνωτισμένους ἀπὸ τὰ καθαρευουσιάνικα ἀθηναῖους μουσικόλους. Ὅσο πού τὸ Πανεπιστήμιον πάλε, στὰ 1872, σὰ νᾶθελε νὰ ξελαφρωθῆ μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ κριματὰ πού τοῦ φορτώσαν οἱ λογιῆς ποιητικοὶ διαγωνισμοί, προσκαλεῖ τὸν ἀνεπιτήδειον, τὸν ἀφωρισμένον, αὐτὸν προδότη τοῦ Ἑλληνισμοῦ—καθὼς ὁ ἴδιος ὁ Βαλαωρίτης γράφει πὼς τὸν ἀνομάζαν, καὶ ἀπὸ τότε ἔκτοτα, οἱ λογιώτατοι—παλιῆς ἱστορίας πάντα νέες—καὶ τότε βάνει νὰ τραγουδήσῃ τὸ τραγούδι του τὸ κλέφτικο τὸ ἀνταρτικὸ μπροστὰ στὸ ἀγάλμα τοῦ Πατριάρχου. Στιγμὲς χαρῆς καὶ δυσκολοξέχαστες κόσμου συναρμύου καὶ ἐνθουσιασμένου ἀπὸ τὸ πέρασμα τῆς Μούσας, ὁλοζώντανος.

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΟΛΑ ΜΕ ΤΟ ΣΚΟΠΟ ΤΟΥΣ

(VICTOR HUGO)

Ἄν εἶναι τίποτε ἐδῶ κάτω
στὸ δρόμο τοῦ πού νὰ μὴν κλίνει,
μέσ' ἀπ' τοὺς κάμπους τὰ νερά τοῦ
στὴ θάλασσα τὸ ῥέμα χύνει·
ἢ μέλισσα τ' ἄνθι γνωρίζει
πού κρύβει μέσα τοῦ τὸ μέλι,
τὸ κάθε τι ἄσπαστον γυρίζει
— στὸ σκοπὸ ἢ φύση τοῦ πού θέλει,
ὁ αὐτὸς φτερο στὸν ἥλιο ἀπλώνει,
στοὺς τάφους τ' ἔδραμο ἀπ' τ' ἀγεράνια,
στὴν ἀνοιξὴ τὸ χελιδόνι
καὶ ἢ προσεφικὴ πρὸς τὰ οὐράνια.

*) Στὰ 1860, στὴν ἀυτοκρατορία τῆς καθαρευουσιίας, ἕνας ποιητῆς, ὁ Βικέλας, τολμήσε νὰ προβάλῃ μετὰ τοὺς Στίχους του, θαυμαστής μαζί τοῦ Βαλαωρίτη, καὶ τοῦ γέρο Τρικοῦπη, γενναίου ὑπερασπιστοῦ καὶ τούτου τῆς ποιητικῆς μας γλώσσας. Οἱ Στίχοι, καὶ τὰ μεταφράσματ' ἀπὸ τὸ Σαϊτζήρο, τοῦ Βικέλα, βέβαια, θὰ τοῦ λογαριαστοῦνε.

τοῦ ἔρμου, τὴν πιάνει μιὰ μέρα ἢ καρδιά τῆς τὴ γυναίκα, στὰ καλά καθούμενα, καὶ πάει, μωρέ μάτια μ', πάει ἀμετάδοτη ! Μαυρίσανε πιά τὰ μάτια του καὶ ἤρθε φύλακας ἐδῶ γιὰ, στὴν ἐρμιά...
— Ἐ τὸ δύστυχο, δουλιές ποῦπαθε !
— Για, νὰ σὰς πῶ, βρέ παιδιά—εἶπ' ὁ Ἀράπη, κοιτάζοντας τὸ ρολόι τοῦ Φαναρίου—μὴν πιάνετε τώρα τίς κουβέντες καὶ χρονίσουμε, γιατί ὁ καιρὸς δὲ μᾶς περιμένει. Εἶναι τώρα δυὸ σὰ φύγουμε στὶς τέσσερις, βία πέντε, γλυτώνουμε τὴν μπόρα...

— Τὸ λοιπὸ λὲς νᾶχουμε μπόρα ;
— Κοιτάχτε λιγάκι πάνω σας ! Τὸ συνηθᾶνε καὶνὸ ἔγινε συγγέφανος καὶ μᾶς σκεπάζει... Ἐπειτα δὲ βλέπετε τὸν ἀγέρα, πού ὅσο πάει καὶ δυναμώνει ; ἄρχισε κιάλας φουσκοθλασσιά...
— Βρέ ἀδερφέ, εἶπ' ὁ Γιάννης, ὅλος ὁ καυγᾶς ἔγινε γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸ μεθύσι τοῦ καπετάνιου ; Ἐμεῖς ἔκτοτα δὲν εἶδαμε τίποτε ἀπ' τὰ θάματα πού μᾶς λέγατε· ποῦναι οἱ ρεματαριές, ποῦναι οἱ σπηλιές, πού τὰ λειβάδια καὶ τᾶλλα κουροφέξαλα ;
— Για νὰ σοῦ πῶ—τοῦπ' ὁ Κώστας, πού τὸν ἔξερε—σάν ἔχῃς σκοπὸ νὰ γυρίσης ἐδῶ τοῦ Φαναρίου τὰ κατατόπια, δὲ θὰ φύγουμε οὔτε στὶς δέκα !

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

(José-Maria de Heredia)

Τὰ βούρα τὰ φωτόλαμπα, στολίδια τοῦ γαλήνη, χρυσάουνοι τὴ λιγὴ κορφή, πού τὴν ἀνάβει ὁ ἥλιος, καὶ λάμπει ἄκμα σ' ἀνοιχτὰ μετὰ τ' ἀφωρισμένα κρόσσα ἢ θάλασσα ἢ ἀπέραντη, ἢ ἀρχίζει ὅπου τελειώνουν οἱ στεριές· κάτω ἀπλώνεται ἢ σπασιά, ἢ νύχτα, σιωπῆ ἢ φωλιά, καὶ ὁ ἄθρωπος γύρισε σὲ καὶ ἔβρι πού ἢ σιὰ καπνίζει· μετὰ ὁ σπερνὸς ὁ ἔμνος τραγουλιάζει ἀνδρα καὶ ἐνώνεται μετὰ τοῦ πελάου τὸ βέγγο. Καὶ σὰν ἀπὸ βαθῆ ἀβυσσοῦ, ἀπ' τίς θρομιές, τὰ χέρσα, καὶ τὰ λαγγάδια ἀπόμακρες φωνῆς γρηγοῦνται γῆρο τῶν ἀργοπόρων πισικῶν πού φέρνουν τὰ κοπάδια. Ἀλάκρος ὁ ἐρίζοντας βυθίζεται σὲν ἥσιον, καὶ ὁ ἥλιος πού σβῆ μέσ' οὐρανὸ πλοῦσιον καὶ ζωφωῖνον τῆς κόκκινης βασιλίας του κλεῖ εἰς χρυσὴς φτεροῦδες.

MENOS ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ

Μιὰ εἶδηση δημοσίευσαν οἱ φημερίδες, αὐτὲς τίς ἡμέρες. Τὸ Ἰπουργεῖο τῆς Παιδείας εἰτοιμάζει γιὰ τίς γιορτὲς τῶν ἐκατὸ χρόνων ἀπὸ τὸ σηκωμὸ τοῦ 21 τοῦ ἱστορικοῦ λεξικοῦ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ διηγητικά ἴσα μετὰ τὰ δικὰ μας. Μέσα στὰ μεγάλα γεγονότα, πού ἀπανοῦν, μῆνες τώρα, συνταράζουνε λαοὺς, καὶ κρατοῦνε δεμένη τὴν προσοχή, καὶ προκαλοῦν τὴ μελέτη, καὶ γεννοῦν καρδιοχτύπια καὶ φόβους, ἀγωνίες καὶ ἐπιπέδες—ἐνα γέγονος αὐτὸ μετὰ ἄλλη, τὴ δική του σημασία. Γεγονὸς μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι στὰ μάτια καὶ στὴν κρίσιν τοῦ κόσμου. Μὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ κρατήσῃ τὴν προσοχή, καὶ νὰ κινήσῃ τὴ σκέψιν τῶν στοχαστικῶν.

Ἄν εἶναι μόνο τὸ ἔργο. Εἶναι ἰδίως τοῦ ἔργου τὸ νόημα· τέτοιο πού φαίνεται στὴν ἐκδοσὴ τοῦ Ἰπουργεῖου γιὰ τὸ λεξικό. Τὸ λεξικό αὐτὸ θὰ δείχνῃ τὴν ἱστορικὴ συνέχεια τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας. Τὴν ἀλλαγὴ τῆς μετὰ τῶν αἰώνων τὸ πέρασμα—ἀλλαγὴ φυσικὴ, σύφωνα μετὰ τοὺς γενικοὺς γλωσσικούς νόμους. Καὶ ἢ σημερινὴ τῆς μορφῆς θὰ δειχτεῖ ἔτσι, ὅπως καὶ εἶναι, ὄχι «διαφθορά» καὶ «γέννημα τῆς σκλαβιάς», ἀλλ' αὕτη ἢ γνήσια Ἑλληνικὴ γλῶσσα, κληροδοτημένη ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, πάντα ζωντανή. μετὰ τοὺς αἰῶνες φιασμένη ἀπὸ τοὺς Ὀμηροὺς καὶ τοὺς Τρωικούς κύκλους, στοὺς κύκλους τοῦ Ἀκριτικοῦ, στὰ δημοτικὰ τρα-

Κοίταξε καλὸν, θὰ μᾶς πάρῃς στὸ λαίμω σου !

— Θὰ περῶω βραχίκα βραχίκα πέρα καὶ θὰ κανω μιὰ γύρα νὰ ἰδῶ τὸν τόπο δὲ σοῦ μετᾶζω, πού δὲν ξέρεις ὅπου πᾶς παρὰ φητὴ καὶ κοιμήσῃ !

— Τὴν καλλήτερη δουλιὰ κάνω γὰ, μὲ φκίνε-ται !.. Φέρε μου δῶ, μπάρμπα Στρατῆ, καμιά ψάθα, ἔτσι πού νᾶχῃς καλὸ ..

— Στὸ θεὸ σου, κύρ Γιαγχο, νὰ μὴ μᾶς ἀργή-πῃς .. θὰ μᾶς πιάσῃ καμιά φουρτοῦνα καὶ θὰ δε-θούμε δῶ !... Ὁμοῦσου τὴ μάνα σου, γὰ πλένομαί, ζετλένομαί !

— Νᾶργήσω μιάμισθ ὄρα μονάχα δὲν εἶναι καλὰ ; Θέλω νὰ γνωρίσω λιγάκι τὸν τόπο καὶ νὰ μαζέψ' ἀπὸ δῶ καὶ λίγα βοτάνια...

— Οἱ γριές μονάχα ξέρω πὼς μαζεύουνε ο τάνια !

— Για σου, Ἀράπη ! Καλὰ τοῦ τὰ λὲς !

— Πᾶω ἔλα μαζί μου, καὶ ἔμνε Σέφο, ποῖός θὰ μοῦ δείξῃ τὸ δρόμο !

— Νᾶρθω καὶ γὰ, κύρ Γιαγχο ; καὶ γὰ ξέρω τὰ βοτάνια ! φῶν-ξ' ἢ Μερῶ, χαρούμενη...

— Ἐλα καὶ σὺ, Μαρῶ μου, ἔλα !

— Ἀμέτε στὸ καλὸ, τὸ λοιπὸ, καὶ μὴν ἀρ-γῆτε !.. Κοίταξε, μωρέ Σέφο, σὰν ἀργήσῃ ἀρπαχ του